

தாணுநிழல் கொண்டதிரு நந்திதரு நன்னெறி
தனக்குநா னியைவதென்றோ
சனற்குமர முனிசத்திய ஞானதரி சனிபரஞ்
சவியுண்மை யுணர்வதென்றோ
மாணுடைய மெய்கண்ட தேவர்பே ரருணந்தி
வளர்கருணை யெய்தலென்றோ
மறைஞான தேசிக ருமாபதி சிவாசாரி
மார்க்கமதி பெறுவதென்றோ
ஊணசை துறந்தரு ணமச்சிவா யப்பிரபு
வுற்றவழி நண்ணலென்றோ
உயரறி விலாவேழை யறிகிலே னுன்னையே
யுள்ளபடி நம்பினேனால்
சேணமுதர் பேணரிய தெய்வமே யாளரோ
தித்திக்கு முத்திமுதலே
தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ஞரில்வளர்
சிவகப்பிர மணியதேவே.

தாணுநிழல் கொண்ட திரு நந்திதரு நன்நெறி
தனக்கு நான் இயைவது என்றோ
சனற்குமர முனி சத்திய ஞான தரிசனி பரஞ்
சவி உண்மை உணர்வது என்றோ

மாண் உடைய மெய்கண்ட தேவர்பேர் அருள்நந்தி
 வளர்கருணை எய்தல் என்றோ
 மறை ஞான தேசிகர் உமாபதி சிவாசாரி
 மார்க்க மதி பெறுவது என்றோ
 ஊண்நசை துறந்து அருள் நமச் சிவாயப் பிரபு
 உற்றவழி நண்ணல் என்றோ
 உயர் அறிவு இலா ஏழை அறிகிலேன் உன்னையே
 உள்ளபடி நம்பினேன் ஆல்
 சேண் அமுதர் பேண அரிய தெய்வமே ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல் பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! சிவபெருமானின் அருள்பெற்ற திரு நந்தி உரைத்த நல்ல வழிக்கு நான் ஒத்து நடப்பதென்றோ? சனற்குமார முனிவர், சத்திய ஞானதரிசனி, பரஞ்சோதி முனிவர் ஆகியோர் உரைத்த உண்மையை அறிவதென்றோ? மாட்சியுடைய மெய்கண்டதேவர், பெரிய அருள் நந்தி ஆகியோர்தம் நிலையான கருணையை எய்தல் என்றோ? மறைஞானசம்பந்தர், உமாபதி சிவாசாரியார் வழியை உணரும் அறிவு பெறுவது என்றோ? உணவு விருப்பத்தைத் துறந்த அருள்மிகு நமச்சிவாயப் பிரபு சென்ற வழியை அடைதல் என்றோ? மேலான அறிவில்லாத ஏழையாகிய நான் அறிகிலேன்; ஆதலால் உள்ளபடி உன்னையே நம்பியுள்ளேன். தேவர்கள் போற்றும் அரிய தெய்வமே! என்னை அடிமை கொண்டருள்வாயாக!

61

திருநந்திதேவர், சனற்குமாரர், சத்திய ஞானதரிசனி, பரஞ்சலி, மெய்கண்டார், அருணந்தி, மறைஞானகுரு, உமாபதி, நமச்சிவாய ரென்பார்வழி வந்ததாகக் கூறப்படு இலகிதங்களுள் “நன்னெறியும்”, “உண்மையும்”, “வளர் கருணையும்”, “நெறிப்பட்ட மதியும்”, “நயம்பொருந்திய வழியும்”, உள்ளனவற்றையே லீடாலீட நியாயத்தால் ஆசிரியர் அங்கீகரித்தமை இப்பாட்டிற் காணப்படுகின்றது. இதனால் அல்லவவும் அங்கீகரித்தார் என்றல் கூடாது. இனி வருஞ் செய்யுள்களிலுள்ள அங்கீகாரங்கட்கும் இந்நியாயங் கோடற்பாலதாம். ஒவ்வொருவர் கொள்கைகளுள்ளும் யாது பேதமிருப்பினும் இறைவன் திருநாமத்தை யுச்சரித்து அவனை முன்னி நிற்ற சிவனடியராகலின் சிவனுக்குங் குமாரனுக்கும் பேதமின்றெனுந் துணிபு ஆசிரியர்மாட்டுளதாகலின் அன்னோர் பெயர்களை மேம்பாடுடைமையிலெடுத்துக்கொண்டு நியாயங் கூற வந்தாரென்பதும் இங்கே குறிப்பாக வுணரக் கிடக்கின்றது. செய்யுள் 64-ல் “உய்யுநெறி நிற்ற வடியாரெவரும்” என்றமையும் இக்குறிப்பை ஆதரிக்குமே. 63-ஆம் பிரபந்த முதற்பாட்டும் இங்குக் கவனிக்கற்பாற்றே.

சற்குணர் தொழுஞ்சிவப் பிரகாச சித்தரது
 தண்ணளி பொருந்தலென்றோ
 தகைநமச் சிவாயரரு ஞானசிவப் பிரகாசர்
 தங்கிருபை சேர்வதென்றோ
 நற்கலைச் சிறுமுனிவர் திருவருட் டுணையென்னு
 ணலியாது நிமிர்வதென்றோ
 ஞானவருண் ஞானசம் பந்தர்வா கீசர்பத
 நாடிநனி நிற்பதென்றோ
 உற்பவ மொழிந்தவன் றொண்டர்தங் கருணைக்
 குரித்தாய் நிலைப்பதென்றோ
 உயரறி விலாவேழை யறிகிலே னுன்னையே
 யுள்ளபடி நம்பினேனால்
 சிற்சபையி னிர்த்தமிடு தெய்வமே யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ஞரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

சற்குணர் தொழும் சிவப்பிரகாச சித்தர்அது
 தண் அளி பொருந்தல் என்றோ
 தகை நமச்சிவாயர் அருள்உள சிவப்பிரகாசர்
 தம் கிருபை சேர்வது என்றோ
 நற்கலைச் சிறுமுனிவர் திருவருள் துணை என் உள்
 நலியாது நிமிர்வது என்றோ
 ஞான அருள் ஞானசம்பந்தர் வாகீசர் பதம்
 நாடி நனி நிற்பது என்றோ
 உற்பவம் ஒழிந்தவன் தொண்டர்தம் கருணைக்கு
 உரித்தாய் நிலைப்பது என்றோ
 உயர் அறிவு இலா ஏழை அறிகிலேன் உன்னையே
 உள்ளபடி நம்பினேன் ஆல்
 சிற்சபையில் நிர்ந்தம் இடு தெய்வமே ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்ளறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள
 சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! நல்ல குணமுடையவர் தொழும்

சிவப்பிரகாச சித்தர் உடைய குளிர்ந்த அருளைச் சார்வது என்றோ? பெருந்தகைமையுடைய நமச்சிவாயர் அருளைப் பெற்ற சிவப்பிரகாசர் கருணையைச் சேர்வதென்றோ? நல்ல வேதமுணர்ந்த இளம் முனிவரான சண்டேசுரர் திருவருள் துணை என்னுள் குறையாது ஓங்குவது என்றோ? ஞானத்தை அருளும் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் ஆகியோர் திருவடிகளை நாடி நன்கு நிலை பெறுவதென்றோ? மேலான அறிவில்லாத ஏழையேன் அறிகிலேன்; உள்ளபடி உன்னையே நம்பினேன். சிற்சபையில் நடனம் ஆடும் தெய்வமே அடிமை கொண்டருள்வாயாக!

62

பரமுத்த னானதிரு வாதலு ரன்சென்ற
 பாதையைத் தெரிவதென்றோ
 பட்டினத் துப்பிள்ளை பத்திரகிரி யார்நின்ற
 பண்பையினி துணர்வதென்றோ
 திருவுளத் திற்கினிய வருணகிரி நக்கீரர்
 சென்றநெறி சேர்வதென்றோ
 சேக்கிழார் நம்பியதி ராவடிகள் கல்லாடர்
 திருநெறியி னிற்பதென்றோ
 உரவிளம் பெருமா னறுங்கபிலர் நற்பரண
 ருற்றநடை பற்றலென்றோ
 உயரறி விலாவேழை யறிகிலே னுன்னையே
 யுள்ளபடி நம்பினேனால்
 தெரிவரிய வறிவான தெய்வமே யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ஞாரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

பரமுத்தன் ஆன திருவாதலுரன் சென்ற
 பாதையைத் தெரிவது என்றோ
 பட்டினத்துப் பிள்ளை பத்திரகிரியார் நின்ற
 பண்பை இனிது உணர்வது என்றோ
 திருவுளத்திற்கு இனிய அருணகிரி நக்கீரர்
 சென்ற நெறி சேர்வது என்றோ
 சேக்கிழார் நம்பி அதிராஅடிகள் கல்லாடர்
 திருநெறியில் நிற்பது என்றோ

உர இளம்பெருமான் நறும் கபிலர் நற்பரணர்
 உற்றநடை பற்றல் என்றோ
 உயர் அறிவு இலா ஏழை அறிகிலேன் உன்னையே
 உள்ளபடி நம்பினேன் ஆல்
 தெரிவு அரிய அறிவுஆன தெய்வமே ஆள் அரோ
 தீத்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சீவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல் பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! பரமுத்தர் ஆன திருவாதவூரர் கடைப்பிடித்த சன்மார்க்க நெறியை அறிவது என்றோ? பட்டினத்தார், பத்திரகிரியார், நிலைபெற்ற தன்மையை நன்றாக அறிவதென்றோ? இறைவர் திருவுளத்திற்கு இனியவர்களான அருணகிரிநாதர், நக்கீரர் ஒழுகிய நெறி சேர்வதென்றோ? சேக்கிழார், நம்பியாண்டார்நம்பி, அதிராவடிகள், கல்லாடர் நின்ற அழகிய நெறியில் ஒழுகுவதென்றோ? அறிஞரான இளம்பெருமானார், நல்லகபிலர், நல்லபரணர் கொண்ட நடையை நான் பின்பற்றுவதென்றோ? மேலான அறிவில்லாத ஏழையேன் அறிகிலேன்; உன்னையே உள்ளபடி நம்பினேன். அறிதற்கரிய அறிவான தெய்வமே அடிமை கொண்டருள்வாயாக! 63

வையந் துறந்தசிவ வாக்கியர் குறட்புலவர்
 மாணருள் விரும்பலென்றோ
 வண்மைகெழு தாயுமா னவரருட் கண்ணுடைய
 வள்ளலருள் கொள்ளலென்றோ
 சைவபா டியநீல கண்டரர தத்தரொரு
 சம்புவரு ளுறுவதென்றோ
 சாரா வளிக்குரு மணித்திரய தேசிகர்
 தடங்கருணை மேவலென்றோ
 உய்யுநெறி நின்றவடி யாரெவரு மென்னுடைய
 வுள்ளத்து னொளிர்வதென்றோ
 உயரறி விலாவேழை யறிகிலே னுன்னையே
 யுள்ளபடி நம்பினேனால்

தெய்வங்கள் புகழ்ருட் தெய்வமே யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெணுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

வையம் துறந்த சிவவாக்கியர் குறள் புலவர்
 மாண் அருள் விரும்பல் என்றோ
 வண்மைகெழு தாயுமானவர் அருள் கண்ணுடைய
 வள்ளல் அருள் கொள்ளல் என்றோ
 சைவபாடிய நீலகண்டர் அரதத்தர் ஒரு
 சம்பு அருள் உறுவது என்றோ
 சாராவளிக் குருமணித் திரய தேசிகர்
 தடம் கருணை மேவல் என்றோ
 உய்யுநெறி நின்ற அடியார் எவரும் என்னுடைய
 உள்ளத்துள் ஒளிர்வது என்றோ
 உயர் அறிவு இலா ஏழை அறிகிலேன் உன்னையே
 உள்ளபடி நம்பினேன் ஆல்
 தெய்வங்கள் புகழ் அருள் தெய்வமே ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்ளறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ணரில் வளர்
 சிவசுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல் பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! உலகைத் துறந்த சிவவாக்கியர் என்னும் சித்தர், திருக்குறளை அருளிய புலவரான திருவள்ளுவர் ஆகியோரின் மாட்சிமை பொருந்திய அருளை விரும்புதல் என்றோ? அருளும் வளம் பொருந்திய தாயுமானவர், அருளைப் பொழியும் கண்ணுடைய வள்ளல் ஆகியோரின் அருளைப் பெறுதல் என்றோ? சைவபாடியம் எழுதிய நீலகண்ட சிவாசாரியார், அரதத்தாசாரியார், சர்வாத்மசம்பு ஆகியோரின் அருள் பெறுவது என்றோ? சித்தாந்தசாராவளி எழுதிய குருமணியாகிய திரிலோசன சிவாசாரியார் பேரருளைப் பெறுவதென்றோ? உய்யும் நெறியில் நின்ற அடியார்கள் யாவரும் என்னுடைய மனத்தில் ஒளிர்வது என்றோ? மேலான அறிவில்லாத ஏழையேன் அறிகிலேன்; உன்னையே உள்ளபடி நம்பினேன். எல்லாத் தெய்வங்களும் புகழும் அருள் வடிவான தெய்வமே அடிமை கொண்டருள்வாயாக!

சென்றதையும் வருவதையு முன்னாவொ ருறுதியென்
 சிந்தையின் முளைப்பதென்றோ
 தெய்வமெனு மொருபித் தனாரதங் கொண்டன்பர்
 செயல்பேணி நிற்பதென்றோ
 கன்றுகற் றாவசன் றாலென்ன நின்றுனைக்
 கருதினா னழுவதென்றோ
 கையைப் பிடித்துன்றன் மெய்ம்மைப் பதிக்குக்
 கடத்திநீ போவதென்றோ
 ஒன்றிற்கு மஞ்சற்க வென்றுநீ சொல்லுமோ
 ருறுதியுரை கேட்பதென்றோ
 உயரறி விலாவேழை யறிகிலே னுன்னையே
 யுள்ளபடி நம்பினேனால்
 சென்றுவரு மஞரிலார் தெய்வமே யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

சென்றதையும் வருவதையும் உன்னா ஓர் உறுதிஎன்
 சிந்தையில் முளைப்பது என்றோ
 தெய்வம் எனும் ஒருபித்த அனாரதம் கொண்டு அன்பர்
 செயல் பேணி நிற்பது என்றோ
 கன்று கற்றா அகன்றால் என்ன நின்று உனைக்
 கருதிநான் அழுவது என்றோ
 கையைப் பிடித்து உன்றன் மெய்ம்மைப் பதிக்குக்
 கடத்தி நீ போவது என்றோ
 ஒன்றிற்கும் அஞ்சற்க என்று நீ சொல்லும் ஓர்
 உறுதி உரை கேட்பது என்றோ
 உயர் அறிவு இலா ஏழை அறிகிலேன் உன்னையே
 உள்ளபடி நம்பினேன் ஆல்
 சென்றுவரும் அஞர்இலார் தெய்வமே ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள
 சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! என் வாழ்வின் இறந்தகால

நிகழ்ச்சியையும், வருங்கால நிகழ்ச்சியையும் நினையாத மனவுறுதி என் மனத்தில் தோன்றுவது என்றோ? தெய்வ நினைப்பு என்ற ஒரு பைத்தியம் எப்போதுமுடையவனாகி அன்பார்க்குத் தொண்டு செய்து நிற்பதென்றோ? ஒரு கன்றானது தாய்ப்பசு அகன்றவுடன் 'மா' எனக் கதறுவதுபோல் செய்து, உன்னை நினைத்து நான் அழுவதென்றோ? என் கையைப் பிடித்து உன்னுடைய அழியாப் பதிக்குக் கடத்திக் கொண்டு நீ போவது என்றோ? ஒன்றனுக்கும் அஞ்சாதே என்று நீ சொல்லும் ஓர் உறுதிமொழியை நான் கேட்பது என்றோ? மேலான அறிவில்லாத ஏழையேன் அறிகிலேன்; உன்னையே உள்ளபடி நம்பினேன். பிறந்து இறக்கும் துன்பமில்லாதார் தெய்வமே அடிமை கொண்டருள்வாயாக!

65

மதபேத வம்புகளு மானாபி மானமு
 மறந்தறிவை நேடலென்றோ
 மனைவியுந் தமருமலை புனலிலெழு குமிழியென
 மனதுறுதி கோடலென்றோ
 இதயவெளி நடுவான பொருளைச் சதாகால
 மிதயத்தில் வைப்பதென்றோ
 இருவினைத் தொடர்பில்வரு முடலைக் கடந்தெண்ணு
 மெணமற் றிருப்பதென்றோ
 உத்திபோன் மெய்ஞ்ஞான வெள்ளமது பொங்கவதி
 னுழைமுழுகி மகிழ்வதென்றோ
 உயரறி விலாவேழை யறிகிலே னுன்னையே
 யுள்ளபடி நம்பினேனால்
 சிதடரறி யாதபர தெய்வமே யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளுரில்வளர்
 சிவகப்பிர மணியதேவே.

மதபேத வம்புகளும் மானஅழி மானமும்
 மறந்து அறிவை நேடல் என்றோ
 மனைவியும் தமரும் அலைபுனலில் எழுகுமிழி என
 மனது உறுதி கோடல் என்றோ
 இதயவெளி நடுவான பொருளைச் சதா காலம்
 இதயத்தில் வைப்பது என்றோ
 இருவினைத் தொடர்பில் வரும் உடலைக் கடந்து எண்ணும்
 எணம் அற்று இருப்பது என்றோ

உததிபோல் மெய்ஞ்ஞான வெள்ளம் அது பொங்க அதின்
 உழை மூழ்கி மகிழ்வது என்றோ
 உயர் அறிவு இலா ஏழை அறிகிலேன் உன்னையே
 உள்ளபடி நம்பினேன் ஆல்
 சீதடர் அறியாத பரதெய்வமே ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உன்ஊரில் வளர்
 சீவ கப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல் பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! மத வேற்றுமையினால் தோன்றும் வம்புகளையும், மானத்தையும் பற்றையும் மறந்து நல்ல அறிவைத் தேடுதல் என்றோ? மனைவியையும் சுற்றத்தையும் அலையுடை நீரில் தோன்றும் குமிழிகள் போன்று நிலையில்லாதவர் என்று மனத்தில் உறுதி கொள்வது என்றோ? இதயத்தின் நடுவில் உள்ள பொருளான இறைவனைச் சதா காலம் இதயத்தில் வைப்பது என்றோ? நல்வினை தீவினை ஆகிய இருவினைகளினால் வரும் இந்த உடம்பை நினைப்பதை விட்டுச் சும்மா இருத்தல் என்றோ? கடல்போல் மெய்ஞ்ஞான வெள்ளம் பொங்க அதனுள் மூழ்கி மகிழ்வதென்றோ? மேலான அறிவில்லாத ஏழையேன் அறிகிலேன்; உன்னையே உள்ளபடி நம்பினேன். மூடர் அறியாத தெய்வமே என்னை அடிமை கொண்டருள்வாயாக! 66

கோவில்வா விகணல்கு பலனுக்கு மேனல்கொர்
 கோவிலுண் ணுழைவதென்றோ
 கொடிசெடி மரத்தலர்கள் கொய்யாம லமைதியங்
 குசுமமே கோடலென்றோ
 சேவொளிரு நின்னடியி லதனையர்ச் சித்தெனது
 சிந்தைகளி கூர்வதென்றோ
 திருவாய் மலர்ந்தெமக் கடிமைநீ யென்றங்
 செப்பியருள் புரிவதென்றோ
 ஓவிய வுருப்போல வாயிடை யிருந்துநா
 னுன்னொடு விராவலென்றோ
 வுயரறி விலாவேழை யறிகிலே னுன்னையே
 யுள்ளபடி நம்பினேனால்

சீவர்கள் பழிச்சுபர தெய்வமே யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெணுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

கோவில் வாடிகள் நல்கு பலனுக்கு மேல் நல்கு ஓர்
 கோவில்உள் நுழைவது என்றோ
 கொடி செடி மரத்து அலர்கள் கொய்யாமல் அமைதி அம்
 குசுமமே கோடல் என்றோ
 சே ஓளிரும் நின் அடியில் அதனை அர்ச்சித்து எனது
 சிந்தை களி கூர்வது என்றோ
 திருவாய் மலர்ந்து எமக்கு அடிமை நீ என்று அங்ங்
 செப்பி அருள்புரிவது என்றோ
 ஓவிய உருப்போல ஆயிடை இருந்துநான்
 உன்னொடு விராவல் என்றோ
 உயர் அறிவு இலா ஏழை அறிகிலேன் உன்னையே
 உள்ளபடி நம்பினேன் ஆல்
 சீவர்கள் பழிச்சு பரதெய்வமே ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்ளறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல் பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! கோவில்கள், திருக்குளங்கள் அளிக்கின்ற புண்ணியங்களுக்கு மேலாக அளிக்கவல்ல இதயம் என்னும் கோவிலுக்குள் நான் நுழைவது என்றோ? மரம், செடி, கொடி மலர்களைக் கொய்யாமல் அமைதி எனும் அழகிய மலரைக் கொள்வது என்றோ? செம்மை ஒளி வீசும் உன் அடியில் அதனை அர்ச்சித்து எனது மனம் மகிழ்வது என்றோ? உனது திருவாய் மலர்ந்து 'எமக்கு நீ அடிமை' என்று அவ்விடம் கூறி அருள் புரிவதென்றோ? ஓவிய உருவம்போல் அவ்விடம் நான் அசையாது இருந்து உன்னுடன் இரண்டறக் கலத்தல் என்றோ? மேலான அறிவில்லாத ஏழையேன் அறிகிலேன்; உன்னையே உள்ளபடி நம்பினேன். சீவான்மாக்கள் துதிக்கும் பரதெய்வமே என்னை அடிமை கொண்டருள்வாயாக!

பொற்புறு சிவானந்த பூமியி லிருக்குமோர்
 புதையலை யெடுப்பதென்றோ
 புகரற்ற பூரணாதி லேகியஞ் செய்துமுப்
 போதும் புசிப்பதென்றோ
 விற்புருவ விழிசிவந் திடலகிரி யேறியவ்
 விழிசெருகி நிற்பதென்றோ
 விசமநின் மலசங்க ரகிதநிர்க் குணபரம
 வெளியிற் படுப்பதென்றோ
 உற்பவப் பிணிதணந் திடையறா வானந்த
 வுண்மையொ டளாவலென்றோ
 உயரறி விலாவேழை யறிகிலே னுன்னையே
 யுள்ளபடி நம்பினேனால்
 சிற்பர விலாசகுக தெய்வமே யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

பொற்புஉறு சிவஆனந்த பூமியில் இருக்கும் ஓர்
 புதையலை எடுப்பது என்றோ
 புகர் அற்ற பூரணாதி லேகியம் செய்து முப்
 போதும் புசிப்பது என்றோ
 வில்புருவ விழி சிவந்திட லகிரி ஏறி அவ்
 விழி செருகி நிற்பது என்றோ
 விசம நின்மல சங்க ரகித நிர்க்குண பரம
 வெளியில் படுப்பது என்றோ
 உற்பவப் பிணி தணந்து இடையறா ஆனந்த
 உண்மையொடு அளாவல் என்றோ
 உயர் அறிவு இலா ஏழை அறிகிலேன் உன்னையே
 உள்ளபடி நம்பினேன் ஆல்
 சிற்பர விலாச குகதெய்வமே ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள

சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! அழகிய சிவானந்த பூமியில் இருக்கும் ஒப்பற்ற புதையலை எடுப்பதென்றோ? குற்றமற்ற பூரணாதி லேகியம் செய்து காலை, நண்பகல், இரவு என மூன்று பொழுதும் உண்பது என்றோ? வில்போலும் புருவங்கள் அமைந்த கண்கள் சிவந்திட இன்ப வெறியேறி, அக்கண்கள் மூடிட யோகத்தில் நிலை பெறுவது என்றோ? இணையற்றதாய், மலமற்றதாய், எப்பொருளும்ற்றதாய், நிற்க்குணமாய் உள்ள பரமவெளியில் தூங்காமல் தூங்குவது என்றோ? பிறவி நோயை நீக்கி இடையறா இன்ப மெய்ப்பொருளோடு இரண்டறக் கலத்தல் என்றோ? மேலான அறிவில்லாத ஏழையேன் அறிகிலேன்; உன்னையே உள்ளபடி நம்பினேன். சிற்பர அழகே! குகப்பிரமமே! என்னை அடிமை கொண்டருள்வாயாக! 68

நாமரூ பங்களின் நெங்குநிறை யறிவையே
 நாடிநா னழிவதென்றோ
 நாற்றச் சரீரத்தை வாட்டித் தவத்தையே
 நாளுநனி யீட்டலென்றோ
 காமிகட் காகாத வத்துவித பூரணங்
 கரிசற்று மிளிர்வதென்றோ
 கருதிய படிக்குனது கருணைமுகி லென்னைக்
 கவிந்துபொழி கின்றதென்றோ
 ஊமர்போ லேயிருந் தெதிலுமது வென்றுகண்
 டொன்றாக நிற்பதென்றோ
 உயரறி விலாவேழை யறிகிலே னுன்னையே
 யுள்ளபடி நம்பினேனால்
 தேமலர்ச் சரணன்பர் தெய்வமே யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

நாம ரூபங்கள் இன்று எங்கும் நிறை அறிவையே
 நாடி நான் அழிவது என்றோ
 நாற்றச் சரீரத்தை வாட்டித் தவத்தையே
 நாளும் நனி ஈட்டல் என்றோ
 காமிகட்கு ஆகாத அத்துவித பூரணம்
 கரிசு அற்று மிளிர்வது என்றோ
 கருதிய படிக்கு உனது கருணைமுகில் என்னைக்
 கவிந்து பொழிகின்றது என்றோ

ஊமர்போலே இருந்து எதிலும் அது என்று கண்டு
 ஒன்றாக நிற்பது என்றோ
 உயர் அறிவு இலா ஏழை அறிகிலேன் உன்னையே
 உள்ளபடி நம்பினேன் ஆல்
 தேமலர்ச் சரண் அன்பர் தெய்வமே ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சீவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல் பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! பெரும் உறவு இல்லாமல் எங்கும் அறிவாய் நிறைந்திருக்கும் பேரறிவையே நாடி நான் தற்போதத்தை ஒழிப்பதென்றோ? நாற்றமுடைய இந்த உடம்பை என்புதோலாக வாட்டித் தவத்தையே நாள்தோறும் நன்கு செய்தல் என்றோ? காமம் உடையவர்கட்கு ஆகாத அத்துவித பூரணம் குற்றமற்று விளங்குவதென்றோ? நான் நினைத்தபடிக்கு உனது கருணைமேகம் என்னைச் சூழ்ந்து பொழிவது என்றோ? ஊமையர் போல் பேசாதிருந்து எதிலும் அப்பொருள் (தத்) உள்ளது என்று அறிந்து அதில் ஒன்றிக் கலந்து நிற்பதென்றோ? மேலான அறிவில்லாத ஏழையேன் அறிகிலேன்; உன்னையே உள்ளபடி நம்பினேன். தேன் நிறைந்த மலர் போலும் இனிமையும் மணமும் நிறைந்த திருவடியுடைய அன்பர்தம் தெய்வமே என்னை அடிமை கொண்டருள்வாயாக!

69

ஆசற்ற சின்முத்தி ரைக்குறியி லொன்றிரண்
 டாகாம னிற்பதென்றோ
 அங்ஙன மனோநாச நிலைவந்து கைகூடி
 யசைவற் றிருப்பதென்றோ
 பாசவிரு ளாமிரவு பாறவெளி வருகின்ற
 பரிதிதரி சிப்பதென்றோ
 பகலிர விலாதகய நிலைமையிது வாமெனும்
 பரிசுநன் குணர்வதென்றோ
 ஓசைமணி மண்டப நடுக்கணுற் றங்குள்ள
 வுண்மைகண் டேறலென்றோ
 உயரறி விலாவேழை யறிகிலே னுன்னையே
 யுள்ளபடி நம்பினேனால்

தேசமிக் குடையபர தெய்வமே யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

ஆசு அற்ற சின்முத்திரைக் குறியில் ஒன்று இரண்டு
 ஆகாமல் நிற்பது என்றோ
 அங்ஙனம் மனோநாச நிலைவந்து கைகூடி
 அசைவற்று இருப்பது என்றோ
 பாச இருளாம் இரவு பாற வெளி வருகின்ற
 பரிதி தரிசிப்பது என்றோ
 பகல் இரவு இலாதகய நிலைமை இது ஆம் எனும்
 பரிசு நன்கு உணர்வது என்றோ
 ஓசைமணி மண்டபம் நடுக்கண் உற்று அங்கு உள்ள
 உண்மை கண்டு ஏறல் என்றோ
 உயர் அறிவு இலா ஏழை அறிகிலேன் உன்னையே
 உள்ளபடி நம்பினேன் ஆல்
 தேசமிக்குடைய பரதெய்வமே ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல் பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! தக்ஷிணாமூர்த்தி கல்லாலின் கீழ் அமர்ந்து, குற்றமற்ற சின்முத்திரைக் குறியில் ஒன்று, இரண்டு என்னும் ஏகம், துவிதம் காட்டாமல் சுத்த அத்துவிதம் காட்டியபடி அதில் நிலைபெறுவது என்றோ? அங்ஙனம் மனம் அடங்கும் நிலைவந்து கைகூடி முக்கரணமடங்கி அசைவற்றிருப்பதென்றோ? பாசம் என்னும் இருளாம் இரவு நீங்குமாறு வெளியில் வருகின்ற ஞான சூரியனைத் தரிசிப்பதென்றோ? பகலும் இரவும் ஆகிய காலங்கள் இல்லாத சொரூப லக்கணமுடைய பரம்பொருள் என்னும் தன்மையை நன்கு அறிவது என்றோ? நாதம் எனும் மணி மண்டபத்தின் நடுவிற்சென்று அங்குள்ள உண்மையறிந்து உயர்வதென்றோ? மேலான அறிவில்லாத ஏழை அறிகிலேன்; உன்னையே உள்ளபடி நம்பினேன். ஒளிமிகுந்த பரதெய்வமே என்னை அடிமை கொண்டருள்வாயாக!